

Harriet Lummis Smith

POLLYANNA

datoria de onoare

În românește de
Anca-Irina Ionescu

SOPHIA / METAFRAZE
București

Cuprins

I. Casa de peste drum	5
II. Introducere	15
III. Alianța	26
IV. Răpitorii	39
V. Conversația telefonică	52
VI. <i>Dureri crescânde</i>	64
VII. Un portret de familie	76
VIII. Pollyanna realizează un nou început	89
IX. Fata cu pălărie neagră	101
X. Menajeria crește	113
XI. Ați greșit numărul	124
XII. Vânătoarea și captura	134
XIII. Doamna cea obosită	146
XIV. „Necruțător ca mormântul”	162
XV. Paula	171
XVI. Dineul	182
XVII. Lucrurile iau o întorsătură bună	193
XVIII. Doamna dispărută	206
XIX. Paula are nevoie de un prieten	216
XX. O zi furtunoasă	228

XXI. Jimmy are remușcări.....	240
Respect pentru oameni și cărti	
XXII. Pollyanna smulge o promisiune	251
XXIII. Mărturisire prin intermediar.....	265
XXIV. „De bună credință sunt rănilor pricinuite de un prieten”	277
XXV. Familia Carew vine în ajutor	290
XXVI. Totul e bine când se sfârșește cu bine	302

CUPRINS

Comenzi:
www.librariasophia.ro

Difuzare:
SUPERGRAPH
Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București
Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84
e-mail: contact@supergraph.ro
www.librariasophia.ro
www.sophia.ro

Vă aștepțăm la
LIBRĂRIA SOPHIA
str. Bibescu Vodă nr. 19,
040151, București, sector 4
(lângă Facultatea de Teologie)
tel. 021-336.10.00; 0722.266.618
www.librariasophia.ro

CAPITOLUL I

Casa de peste drum

Casa de peste drum îi amintea întotdeauna Pollyannei de o bunică demodată, înconjurată de boboci de rață. Casa Whiting, cum era numită, fusese construită ca reședință de țară cu mult înainte să fie proiectat cartierul și de la prima privire îți dădeai seama că avea prea puține băi și prea multe debarale. Rămăsese puție ani de zile, din cauza unei succesiuni care se desfășura cu încetineaala mai mult decât proverbială a legii. Gardul viu crescuse înalt și fel de fel de tufișuri cu frunze persistente se răsfirau pe pajiste, iar trandafirii, liliacul și glicina din pricina lipsei de grijă crescuseră după bunul plac și la întâmplare.

Semnele care prevăsteau că vechea casă urma să fie din nou locuită au stârnit un val de emoție de-a lungul întregii Elsinore Terrace. Doamna Warner, vecina de lângă Pollyanna, spunea că gardul viu neîngrijit îi zgâria ochii de ani de zile, iar doamna Hunt, vecina din partea cealal-

Redactor: Laura Mândrilă

Ilustrație copertă: Camelia Ionescu Popa

Traducere după originalul în limba engleză: Harriet Lummis Smith, *Pollyanna's Debt of Honour*, George G. Harrap&Co Ltd., Londra, 1927.

© SOPHIA / METAFRAZE, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SMITH, HARRIET LUMMIS

Pollyanna – datoria de onoare / Harriet Lummis Smith;
în română de Anca Irina Ionescu – București:
Editura Sophia: Metafraze, 2020
ISBN 978-973-136-739-2; ISBN 978-606-8997-09-4

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111

tă, mărturisea că, după părerea ei, o casă puștie atrage întotdeauna vagabonzi. Pollyanna era încântată mai ales deoarece casa Whiting îi făcea impresia că are toate calitățile pentru a fi o reședință încântătoare și parcă era păcat să nu se bucure nimeni de ea.

Imediat după rezolvarea succesiunii, casa a trecut în proprietatea altcuiua, și noii locatari s-au apucat de îndată să o renoveze din temelii. Reparațiile începute de la acoperiș s-au încheiat de abia când au ajuns la pivniță. Zidari, tâmplari, instalatori, tapițeri și zugravi s-au perindat cu repeziciune într-un du-te-vino. Apoi s-au apucat de exterioare, au tuns gardul viu și tufele, au smuls buruienile de pe pașiște, au înlocuit gazonul acolo unde era necesar. Și după aceea Elsinore Terrace, nerăbătoare, a fost gata de primirea noilor vecini.

Dar repeziciunea neobișnuită cu care lucrasează muncitorii nu se datorase, se pare, nerăbdării noilor proprietari de a-și lua casa în primire. Zilele se transformau pe nesimțite în săptămâni, și bătrâna casă, după scurta perioadă de alertă, a revenit la inertia de odinioară. Și iarba a crescut din nou, gardul viu a început să dea văstăre timide, ca și când ar fi vrut să se convingă că recentele măsuri de reformă nu fuseseră decât o rafală trecătoare.

– O, uite!, strigă Judy într-o după-amiază de primăvară, vrând să atragă atenția mamei ei, în

temp ce privea de la una din ferestrele de sus ale casei. Casa renovată de vizavi a luat foc!

Pollyanna nu ar fi trebuit să se mire. Judy avea o imaginea debordantă, iar Jimmy îi prevedea o carieră foarte reușită de scriitoare de romane care îți îngheată sângele în vine. Fiind luată prin surprindere, Pollyanna străbătu în grabă încăperea, dar se liniști de la prima privire.

– O, nu este foc, iubita mea. Este lumina soarelui care se reflectă în ferestre. Privește cum strălucește cerul.

Judy își îndreptă atenția spre orizontul luminos de la vest.

– Cred că cerul a luat foc, îndrăzni ea să afirme. Mamă, nu ar fi norocul nostru dacă totul ar lua foc și ar arde înainte să ajungem noi acolo?

Și apoi, fără să mai aștepte comentariul la tragedia sugerată de ea, abordă un alt subiect.

– Când vin fetițele?

– Care fetițe, draga mea?

– Păi cele care vor locui în casa renovată.

– O să locuiască acolo niște fetițe? Eu nu am auzit nimic.

Pollyanna se întreba dacă nu cumva bârfele din cartier trecuseră pe lângă ea și ajunseseră la urechile lui Judy, sau dacă asta era ceea ce, de fapt, își dorea fetița. Întrucât își cunoștea foarte bine copilul nu a fost surprinsă să constate că a doua variantă era cea corectă.

– Sunt foarte sigură că vor fi niște fetițe, mamă, a spus Judy cu condescendență arătată ce-

lor cu intelectul mai puțin dezvoltat. Pentru că Dumnezeu nu va mai trimite alți băieți pe strada aceasta. Și aşa sunt prea mulți.

– O, nu știu ce să spun. Cred că băieții drăguți nu sunt niciodată prea mulți.

– Când am să fiu o doamnă, a declarat Judy cu mândrie, o să am numai fetițe și câini ca Jiggs, o mulțime de pisicuțe ca Sin și nici un băiat, nici măcar un bebeluș.

Satisfăcută de acest ultimatum, reveni la investigația inițială.

– De ce nu vin mai repede fetițele astea, mamă?

– Eu nu știu că urmează să vină niște fetițe.

– O să fie numai băieți?

– S-ar putea să nu fie copii în această familie.

Judy reflectă la această idee ciudată.

– Păi cred că vor avea copii foarte curând, spuse ea în cele din urmă. Mătușa Sadie nu a avut copii la început, iar acum îl are pe Jamie, iar mătușa Anne nu a avut nici un băiat, aşa că l-a adoptat pe Philip. Îi lași pe oamenii aceștia să-l adopte pe Junior, mamă?

– Nu cred.

Judy oftă.

– Dacă el ar locui acolo și eu aş locui aici, am putea să ne facem semn cu mâna în fiecare zi și ar fi foarte nostim.

Iar apoi, dând de înțeles prin atitudinea ei că realizase cât de dezamăgitoare era această lume, își turti nasul de geam și se lăsa în voia contemplării naturii.

Pe măsură ce zilele treceau, Judy a încetat să mai vorbească despre eventualii ei vecini, și adulții de pe Terrace s-au împăcat treptat cu ideea că, deși fusese renovată, casa nu va fi ocupată până în toamnă. Apoi dintr-o dată au început din nou pregătiri grăbite, de astă dată în mod clar în vederea unei ocupări iminente. Geamurile au fost spălate și ferestrele lăsate larg deschise pentru a lăsa să intre aerul, după ce fuseseră atâtă timp închise. Iarba a fost tunsă din nou. Și într-o dimineață, când Pollyanna și-a însoțit copiii până la ușă ca să-i vadă cum pleacă la școală, a zărit un camion cu mobilă în fața casei.

– Trebuie să mă duc astăzi la școală, mamă?, a întrebat Judy care, deși era cu inima zdrobită întotdeauna când era ținută acasă, considera că este bine să se arate nemulțumită de procesul educațional.

– Cred că ai face bine să te duci.

– Dacă nu merge la școală, o să ajungă o, o, o... infamă, nu-i aşa, mamă?, a întrebat Junior,

– Vrei să spui ignorantă, nu-i aşa, scumpule? Da, este foarte rău pentru copii să nu se ducă la școală.

– Eu nu sunt o ignorantă.

Resentimentele lui Judy îi includeau în mod egal pe mama și pe fratele ei.

– Sunt doar o fetiță. Și apoi, lumea aceasta este rea.

– Ho!, pufni Junior. Nu înseamnă ce crezi tu. Înseamnă că nu știi să scrii și nu cunoști ortografia.

– Ba da! P-i-s-i-c-ă, pisică.

Pollyanna luă atitudine în fața purtării batjocoroitoare a fiului ei.

– Știi că Judy e mai mică decât tine. Cred că se descurcă foarte bine pentru o fetiță aşa de mică. Acum fuga la școală, copii! Și, Junior, ai grija să te oprești la fiecare intersecție și să te uiți în ambele părți înainte să traversezi împreună cu Judy.

Pollyanna se uita în urma lor, cu o mică strângere de inimă și o umbră în priviri. O mamă modernă trebuie să fie oarecum spartană, își spuse Pollyanna, deoarece în fiecare dimineață își trimite copiii în întâmpinarea primejdiei. Secoul al XX-lea, cu tot progresul lui mult lăudat, nu face ca străzile să fie mai sigure pentru copiii mici.

Era o adevărată ușurare să-și îndrepte atenția spre camioanele cu mobilă, dintre care unul începuse deja să-și descarce conținutul. Pollyanna era foarte ocupată în dimineață aceea, dar, cu toată presiunea exercitată de activitățile ei, se oprea din când în când să privească pe fereastră la ce se întâmpla afară. Dacă interesul prea mare pentru tot ceea ce îi privea pe semenii ei era o slăbiciune, ei bine, Pollyanna o avea.

Jimmy a venit acasă la masă, pregătit să fie pus la curent.

– Ei bine, presupun că ai aflat totul despre noii noștri vecini, mai puțin poate ce impozit plătesc pe venit.

– De fapt, nu am aflat nimic, Jimmy. Sunt două servitoare care au lucrat toată ziua și un băru-

bat în uniformă de șofer, dar nu am mai văzut pe nimeni altcineva.

– Mama crede că aici nu vor locui fetițe, ofță Judy.

– Draga mea! Ce nefericire!

– Și nici băieți, a spus Junior.

– Din rău în mai rău.

– Firește că nu știu aşa ceva. Dar nu am văzut nici un fel de mobilă care să sugereze că ar fi și copii. Însă trebuie să fie o familie respectabilă, au fost atât de multe lucruri...

– Eu cred că poate să fie exact invers, a sugerat Jimmy. Cu cât este mai mare casa, cu atât mai mică este familia.

Spusese totul în glumă, dar câteva zile mai târziu Pollyanna dispunea de o informație care arăta că nimerise exact la țintă.

– Jimmy, ai avut dreptate în legătură cu vecinii noștri. Se pare că familia este alcătuită numai din două persoane, tatăl și fiica. Au trecut pe lângă casa noastră în dimineață aceasta în drum spre gară. Domnul arată foarte bine, este cam de vîrstă unchiului John aş spune, deși are părul mai cărunt.

– Și fata e mare?

– Da. Nu am văzut-o de aproape, dar pare adultă. Cred că am să le fac o vizită săptămâna viitoare. Casa este în perfectă ordine, ca și când ar locui aici de un an.

Dar Pollyanna nu și-a dus intenția la bun sfârșit din cauza doamnei McGill. Aceasta venise în-

tr-o dimineată pentru reparațiile săptămânale, care se înmulțiseră enorm de când Philip devine membru al familiei și, cât cele două femei stăteau de vorbă despre cârpit și reparat, Pollyanna întrebă:

– Nu vrei să mergi cu mine să le facem o vizită noilor noștri vecini?

– Vrei să spui, să mergem la fătuca asta, Chalmers?

– Păi da.

Doamna McGill a pus lucrul deoparte.

– Înseamnă că nu ai auzit?

– Ce să aud?

– Că nu dorește vizite. Că este invalidă.

– Invalidă!

Pollyanna repetase cuvântul de parcă nu putea să-și credă urechilor, aşa că doamna McGill izbucni în râs.

– Eu nu am auzit nimic despre asta, spuse ea. Poate că domnișoara Chalmers nu este impresionată de privilegiile sociale ale acestui cartier și consideră că invaliditatea este cea mai bună protecție împotriva unor vizite de curtoazie nedorite.

– Dar ce te face să crezi că este invalidă?

– Doamna Redding și doamna Hamilton s-au dus acolo miercuri, și servitoarea le-a spus că domnișoara Chalmers le roagă să o scuze. A spus că este invalidă și nu dorește să vadă pe nimeni.

– Sărmana de ea!, exclamă Pollyanna, care nu-și putea imagina nenorocire mai mare decât

să fie ruptă de prieteni, eventuali sau de alt fel. Dar este atât de Tânără, încât probabil că se va face bine.

– Așadar, ai văzut-o?

– O, da, pleacă cu mașina în fiecare dimineată.

– Cu mașina? Pare foarte slăbită?

– Nu, nu, tocmai că nu!, exclamă Pollyanna cu atâta tărie, încât regretă văzând ce efect avusese asupra doamnei McGill.

– Așa, deci! Pollyanna, nu cumva ar putea fi o glumă inventată de ea ca să-și țină vecinii departe?

Din punctul de vedere al Pollyannei aşa ceva era de negândit. Spuse repede:

– Firește că nu am văzut-o niciodată de aproape, numai de vizavi. Din câte mi-am dat seama, pare foarte delicată.

Doamna McGill își reluă lucrul la cârpitul hainelor.

– Ei bine, dacă invaliditatea ei este reală sau numai un pretext, este clar că familia Chalmers nu va întreține prea multe relații în Elsinore Terrace.

Când o zări din nou pe noua ei vecină, Pollyanna o privi cu o solicitudine aproape dure-roasă. Mașina se oprișe în fața casei, șoferul era la ușă. Tânără coborî vioaipe pe alei, iar mișcările ei sugerau mai degrabă o vitalitate intensă decât o delicate fizică.

Se opri la capătul îndepărtat al gardului viu.